

ЗАТЯГЛО І ПОНЕСЛО

Ніколи не подумав би,
Що стільки напишу,
Перед лицем високої
Поезії згрішу.

Схотілося попробувать,
Все треба ж людям знать,
Не тільки пісні слухати,
Колись і заспівать.

Та якось несподівано
По стежці повело,
Як в трясину, в поезію
По вуха затягло.

Бува, нема дихнути як,
В безсиллі зупинюсь,
Здається, що ніколи вже,
На корж цей не куплюсь.

Спочатку мріяв декілька
В колекцію віршів
Покласти та добавити
Ще стільки ж захотів.

Були сюжети з досвіду,

Їх легко римувать,
Але приходив час такий,
Що ні з чого й почать.

Писати прозу звичніше,
Але не той накал,
В поезії гостріш стають
Слова, аніж кинджал.

Коли їх вже нанизуєш
На рими, бачиш ти,
Душа твоя наповнена
По вінця чистоти.

Якщо відвертість зраджує,
Нікчемно на душі,
І вмить зникають здібності
До творення віршів.

Не легко проти совісті
Спокійно віршувать,
Тоді нічого путнього
Не можна написать.

Поезія звільняє нас
Від фальші у думках,
Мелодія народжує
Гармонію в словах.

Півсотні вже написано
Убогих проб пера,
Тепер ще більше хочеться,
Хай не згаса іскра!

Дата написання вірша: 2021-01-13